

EAPC - Aprofundim en el procediment administratiu i en el funcionament de les administracions públiques

Darreres novetats jurisprudencials en matèria de procediment administratiu: una visió pràctica (III)

28-03-2019

A continuació trobareu una selecció de sentències de la Sala Tercera del Tribunal Suprem (TS), publicades en el CENDOJ, el cercador del Consell General del Poder Judicial. En aquest apunt farem referència a sentències del primer trimestre del 2019, que ja sigui per la temàtica sectorial que tracten, o bé perquè aborden els aspectes propis de la llei de procediment administratiu o del règim del sector públic, es consideren d'interès.

En aquest apunt s'analitzen sentències dictades entre els mesos de gener i març del 2019 en matèria de:

- a) Règim local. Competències municipals.
- b) Urbanisme i costes.
- c) Dret administratiu sancionador. Procediment. Funcionaris.

a) Règim local. Competències municipals

- Consultes populars. Abast de les competències locals.

TS. Sala III. Secció 5. Data:07/03/2019. Recurs n. 410/2017. [Resolució 297/2019](#)

En aquest cas el Tribunal analitza la legalitat de la convocatòria d'una consulta popular organitzada per l'Ajuntament de Cienpozuolos, en relació amb les festivitats amb braus. El Tribunal analitza les competències locals quan les lleis estatals i autonòmiques estableixen mesures de promoció i protecció, en aquest cas, en relació amb una tipologia de festes populars. El contrast entre competències es du a terme en relació amb els principis de participació i col·laboració entre les administracions públiques. El Tribunal conclou que aquesta consulta popular posa en risc, fins i tot indirectament, la voluntat de la llei. El Tribunal entén que no és admissible, a través de la consulta popular, tractar d'assolir una finalitat que no respon a la finalitat que la llei persegueix en matèria de protecció de béns d'interès cultural.

- Ordenances municipals. Delimitació de l'àmbit de regulació. Clubs de cànnabis socials. Competències municipals en matèria d'activitats no sempre lícites. Competència exclusiva de l'Estat en matèria de legislació penal.

TS. Sala III. Secció 5. Data: 05/03/2019. Recurs n. 2325/2016. [Resolució 280/2019](#)

En aquest plet s'impugna l'ordenança municipal de l'Ajuntament de Sant Sebastià per la qual es regula la ubicació dels clubs de cànnabis socials. El Tribunal considera que si un club social de cànnabis pot ser susceptible d'il·legalitat penal, considera incompetent un ajuntament per regular-ho, encara que sigui només des de l'òptica urbana i mediambiental. Entén el Tribunal que la incidència innegable sobre la delimitació del tipus penal que té la determinació o no de la seva il·legalitat, n'impedeix la regulació des de l'àmbit municipal.

b) Urbanisme i costes

- Urbanisme. Planejament general. Nul·litat per falta de petició i emissió d'informe establert en l'article 35.2 de la Llei 9/2014, de 9 de maig, general de telecomunicacions.

TS. Sala III. Secció 5. Data: 05/02/2019. Recurs n. 1605/2017. [Resolució 119/2019](#)

Aquesta sentència aborda un tema recurrent: les conseqüències de la manca d'un informe sectorial preceptiu en el procediment d'aprovació del planejament urbanístic. En aquest cas, es tracta de l'informe establert en la Llei general de telecomunicacions. El Tribunal manifesta que la manca de determinació del desplegament de les xarxes públiques de telecomunicacions és el resultat de la manca de sol·licitud i, per tant, de l'emissió, de l'informe prescriptiu. Afegeix que no té cap sentit que es pugui entendre aprovat definitivament un pla general sense les determinacions de les telecomunicacions. La incidència inqüestionable que té la xarxa de telecomunicacions fa indiscutible la impossibilitat de considerar que els plans generals puguin ser aprovats definitivament sense determinar el desplegament de la xarxa.

- Urbanisme. Execució de sentències. Article 108.3 de la LJCA. Enderroc de béns immobles. Indemnitzacions a tercers de bona fe.

TS. Sala III. Secció 5. Data: 22/01/2019 i 28/02/2019. Recursos n. 2048/2017 i 139/2017. [Resolució 46/2019](#). [Resolució 263/2019](#).

En el judici d'aquestes dues sentències, el Tribunal es planteja si l'exigència de la prestació de garanties suficients per respondre al pagament de les indemnitzacions per tercers persones de bona fe, a què es refereix l'article 108.3 de la LLJCA, com a condició prèvia a l'enderrocament d'un immoble ordenat per un jutge o un tribunal, requereix la tramitació d'un procediment contradictori i que aquests danys s'hagin fixat com a causa en un procediment de responsabilitat patrimonial o en un incident d'execució de sentència amb intervenció de les parts implicades, en què cal determinar l'existència de tercers persones de bona fe i la seva identitat. El Tribunal conclou que l'exigència de la provisió de garanties suficients per respondre al pagament de les indemnitzacions per raó de tercer de bona fe, a la qual es refereix el precepte com a requisit per enderrocar una propietat ordenada per un jutge o un tribunal, no requereix la tramitació d'un procediment contradictori o requereix que aquestes compensacions hagin estat fixades en un procediment de responsabilitat patrimonial o en un incident d'execució de sentència en què es declari i es reconegui el dret del tercer, i es determini l'import líquid. Es considera que les

disposicions de l'article 108.3 de la LLJCA estan constituïdes com a procediment integrat en l'execució de la sentència, que consisteix en l'adopció pel tribunal de les mesures suficients per respondre al pagament de les indemnitzacions que puguin ser reconegudes a tercers de bona fe.

- Costes. Potestat sancionadora. Competència per imposar sancions.

TS. Sala III. Secció 5. Data: 21/01/2019. Recurs n. 1053/2017. [Resolució 37/2019](#).

El Tribunal estudia en la sentència si la Generalitat de Catalunya -a partir de les funcions i dels serveis que es van transferir per l'annex b.3 del Reial decret 1387/2008 en relació amb l'article 149.3 del seu Estatut d'autonomia (LO 6/2006, de 19 de juliol)- té competència per sancionar els fets establerts en l'article 91.2.g de la Llei de costes 22/1988 (en la redacció vigent entre el 23 de gener de 2011 i el 19 de setembre de 2012, actualment article 90.2.i), quan falta l'autorització preceptiva. Concretament, es tractava d'avaluar la competència per imposar sancions per l'ús del domini públic maritimoterrestre per a un ús no permès per la llei, concretament la realització d'una cursa de motos a la platja de l'Estartit sense autorització. La Sala conclou que la Generalitat de Catalunya no té competència per sancionar els fets establerts en l'article 91.2.g de la Llei de costes 22/1988 (en la redacció vigent entre el 23 de gener de 2011 i el 19 de setembre de 2012, actualment article 90.2.i).

c) Dret administratiu sancionador. Procediment. Funcionaris

- Règim disciplinari en l'exercici d'una professió. Advocats. Valoració de l'interès legítim del denunciant. Interès moral.

TS. Sala III. Secció 3. Data: 28/01/2019. Recurs n. 4580/2017. [Resolució 68/2019](#).

El Tribunal estudia el concepte d'*interès legítim*. En el FJ II de la sentència es defineix, es resumeix i se sistematitzen els criteris jurisprudencials en relació amb l'interès legítim del denunciant. Afegeix la sentència que pel que fa a l'existència d'un interès moral del denunciant, com a interès legitimador, el Tribunal reitera i confirma la jurisprudència que estableix que la clau de la determinació de la concurrència d'interès legítim, per impugnar l'acte administratiu, s'ha d'examinar tenint en compte si l'acció pot tenir un efecte positiu sobre l'àmbit jurídic o pot eliminar una càrrega o gravamen en aquest àmbit legal, que és un interès real. En resum, no s'han de confondre l'interès legítim amb una satisfacció personal o moral del denunciant.

- Règim disciplinari dels funcionaris públics. Procediment administratiu sancionador. Caducitat del procediment. Trencament de la confiança i la lleialtat que exigeix la relació funcional.

TS. Sala III. Secció 4. Data: 07/03/2019. Recurs n. 1679/2016. [Resolució 301/2019](#)

El Tribunal aborda en aquesta sentència el supòsit de suspensió dels procediments disciplinaris de funcionaris, quan sobre els mateixos fets s'ha iniciat un procediment penal i fins que aquest conclou mitjançant una resolució ferma. Assenyala que reprendre el procediment suspès només és possible si ha estat prèviament notificada la sentència ferma. En tot cas, afegeix, la data de caducitat es calcula a partir de la comunicació de la fermesa de la sentència penal.

En la sentència s'aborda l'estudi dels principis de tipicitat i legalitat, en relació amb el principi de proporcionalitat. El Tribunal manifesta que una cosa és la rellevància penal que una conducta pugui tenir, fins i tot susceptible de ser qualificada de falta, com podria ser un furt o una lesió lleu, i una altra la que té dins o en ocasió de la relació funcional, ja que en aquest cas a més

trenca la confiança i la lleialtat que exigeix la relació funcional, com passa també, d'altra banda, en l'àmbit laboral en general, en què actes amb una escassa transcendència penal poden ser causa justa d'acomiadament. El Tribunal dona la raó a la sentència d'instància en posar en relleu el greu desprestigi que implica per als Cossos i Forces de Seguretat que un dels seus membres faci activitats delictives.

Gabriel Capilla Vidal

Doctor en dret. Professor UAO en Dret administratiu i urbanístic. Lletrat en excedència de la Comissió Jurídica Assessora